

ROMANA *GOLD*

Emma Darcy

Tengernyi vörös rózsa

Lucy Monroe

Államügyek, szívügyek

Sharon Kendrick

Őfelsége, a csábító

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Emma Darcy, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *His Most Exquisit Conquest (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Várnai Péter

© Lucy Monroe, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *One Night Her (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Gärtner Zita

© Sharon Kendrick, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *Monarch of the Sands (Harlequin Mills & Boon, RIVA)*

Magyarra fordította: Szathmári Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 7. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-032-0

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Emma Darcy

**Tengernyi vörös
rózsa**

1. FEJEZET

Egy imádott leánygyermek, akit nem abba a sírba temettek, amelyikbe kellett volna... Egy férfi, aki megbolygatott egy sírhantot... Egy ámokfutásba kezdett kutya, amely miatt az emlékkertben több márványangyal feje is letört...

Micsoda hétfő reggel! – gondolta Lucy Flippence a Greenlands temetőbe menet. Az ő dolga lesz, hogy mindezt rendbe hozza.

Közben épp most kapóra jött volna neki egy kis szabadidő, mert aznap volt szeretett nővére születésnapja. Meghívhatnám Ellie-t ebédre, futott át a fején a gondolat. Nagyon kíváncsi volt, hogyan fest a testvére az új frizurájával és azokban a ruhákban, amelyeket ő ajándékozott neki. Ellie harmincéves lett, és Lucy úgy gondolta, legfőbb ideje, hogy teljesen átalakuljon.

Nővére az utóbbi két évben vigasztalan, színtelen ruhákba rejtette magát, és egészen elhanyagolta a magánéletét, mert kizárólag a munkájának élt, amelyet Michael Finn személyi asszisztenseként végzett. Érdeklődését – a főnöke kivételével – egyetlen férfi sem keltette fel.

E percben Lucy mindenesetre nagyon is megértette a testvérét. Nemrégiben ő maga is roppant kellemetlen tapasztalatokat szerzett Port Douglasben egy faragatlan pasassal. Már-már kezdte törvényszerűnek érezni, hogy kezdetben ígéretesnek hitt hódolói előbb vagy utóbb mindenképpen melléfogásnak bizonyulnak. Élete huszonnyolc évében egyetlen olyan dicső lovaggal sem találkozott, akinek csillogó páncélzata ne vesztette volna már meglehetősen hamar a fényét.

A reményt mégsem fogja feladni. Mindig is élvezte az újdonság varázsát, és szerette, ha kívánatosnak érezhette magát, ha csupán rövid időre is. Úgy vélte, a mulandó boldogságért a rákövetkező fájdalmat is érdemes vállalnia. Amíg csak él, mindig az igaz szerelmet fogja keresni. Ezt már korán a lelkére kötötte az édesanyja, mivel ő maga egy borzalmas csődtömeghez ment férjhez.

Te soha ne kövesd el ezt a hibát! A mamája tanácsáról Lucy soha nem feledkezett meg, ezért is volt felettébb óvatos a kapcsolatok dolgában. Mindemellett saját gyerekeket nem akart, hogy senkire ne örökítse tovább a diszlexiáját. Felelőtlenségnek tartotta volna, hogy kitegyen egy gyereket mindannak, amit neki magának ki kellett állnia az iskolában. Gyógyíthatatlan fogyatékosága számos olyan utat elzárt előle, amely mások előtt magától értetődően nyitva állt.

Lucy már a gondolatot is elviselhetetlennek találta, hogy olyan gyermeket hozzon világra, akinek az agyában bizonyos területek nem képesek megfelelő módon kapcsolatba lépni egymással. Ezt a kockázatot ő soha nem fogja vállalni. Döntése természetesen azzal jár, hogy talán soha nem fog férjhez menni. Akkor meg miért menne bele egy életre szóló kapcsolatba, ha igazi családja soha nem lehet?

Abban azért mégis reménykedett, hogy egy nap majd találkozik egy férfival, aki maga sem vágyik saját gyerekekre. Esetleg olyasvalakivel, aki szintén olyan veleszületett rendellenességgel küzd, mint ami neki is van, és beéri azzal, hogy a szeretetével kizárólag a feleségét ajándékozza meg. Ez a gondolat hajtotta Lucyt arra, hogy továbbra is eltökélten keresse a boldogságot.

Végre feltűnt előtte a Cairns városa mellett fekvő temető. Találóját nevet, mint a Greenlands, nem is adhattak volna neki. Az egész környéket buja zöld növények nőttek be, ami persze egyáltalán nem volt szokatlan Queenslandnek ezen a trópusi éghajlatú északi részén. A kánikulát megelőző augusztus ráadásul még kellemes hónap erre felé, és a lány örült, hogy nem kell egy irodába bezárva dolgoznia.

Miután egyterűjét leállította a parkolóban, szemet szűrt neki egy férfi, aki az egyik sír mellett ásóval ügyködött. Nem tűnt már igazán fiatalnak, és Lucy nem érezte veszélyesnek, ezért határozottan feléje indult. Általában egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy kifogja a szelet embertársai vitorlájából.

Szeretett ugyanis rendhagyó módon öltözködni, s a Port Douglasben vasárnaponként tartott bolhapiacok valóságos kincsbányái voltak a különleges anyagoknak és az ötletes kiegészítőknél. Tegnap például több

fa nyakláncot és karkötőt is vásárolt, amelyek tökéletesen illettek mai, kissé hippistílusú ruházatához.

Szokatlanul széles bőrvének ugyanolyan volt a színe, mint a szandáljának. Hozzá váll nélküli, szépen aszúrozott blúzt és farmer miniszoknyát viselt. Hosszú, szőke haját lazán feltűzte, hogy érvényesüljenek hatalmas méretű fa fülbevalói. Megjelenésével mindennek tűnt, csak főállású temetőgondnoknak nem, és ez a tény már sokszor vált a hasznára.

Az idős férfi meglátta, hogy feléje tart, és abbahagyta az ásást. Két kézzel az ásójára támaszkodott, s ahogyan kortól függetlenül minden férfi, akivel Lucy csak találkozott, tetőtől talpig végigmérte a lányt. Az ismeretlen mellett két műanyag zsákban virágföld feküdt, mögötte pedig az oldalára dőlve egy közepes méretű rózsabokor.

– Maga balzsam a megfáradt szemnek, kislány – fogadta Lucy, és atyai mosolyra húzta a száját. – Egy szeretett emberhez látogat ki éppen?

– Igen, ha itt járok, mindig elnézek édesanyámhoz – felelte Lucy, és viszonzta a mosolyt.

A férfi arcát ráncok és öregkori májfoltok borították. A lány úgy nyolcvanévesnek becsülte, a teste azonban még mindig kimondottan izmos és ruganyos volt.

– Úgy, úgy, az édesanyját látogatja meg – dörmögte az idős ember. – Meglehetősen korán mehetett el. Lucy bólintott.

– Még csak harmincnyolc éves volt – válaszolta.

Tízszel több, mint ő most. Ez a szomorú tény is állandóan arra sarkallta Lucy, hogy minél többet hozzon ki az életéből. *Carpe diem...* Ragadd meg a napot! Él a mának!

– Mi történt veled? – kérdezte az öregúr, és együtt érzően felvonta a szemöldökét.

– Rákja volt.

– Ó, az nehéz halál. – A férfi szomorúan ingatta a fejét. – Az én drága feleségemnek szerencsére nem kellett sokáig szenvednie. A szíve felmondta a szolgálatot, pedig még csak hetvenöt éves volt. Nem sokkal azelőtt, hogy megültük volna az aranylakodalmunkat.

– Gondolom, boldog volt a házasságuk – mondta Lucy, bár nem volt biztos benne, hogy létezik boldog házasság.

Sok párt ismert, akik kizárólag azért maradtak együtt, mert féltek az egyedüllétől. Ő viszont másként képzelte el az igaz szerelmet.

– Az én drága Gracie-m csodálatos ember volt, valóságos kincs. – A férfi hangja szeretetről árulkodott. – Egyetlen másik nőért sem cseréltem volna el. Kimondhatatlanul hiányzik – tette hozzá, és amúgy is vizenyős szeme bepárasodott.

– Nagyon sajnálom – mondta Lucy szelíden, és megvárta, hogy az öregúr összeszedje magát. – Gracie-nek ülteti a rózsát? – kérdezte aztán.

– Igen – felelte a férfi rekedten, és megköszörülte a torkát. – Szerette a rózsákat, és a legjobban ezt a fajtát, mert ennek nagyon erős az illata. A kertünkből hoztam el. Nem hagyhatom, hogy az én drágám a kedvenc virágja nélkül pihenjen itt.

– Nos, Mr...

– Robson. Ian Robson.

– Lucy Flippence – mutatkozott be a lány is. – A temetőigazgatóságon dolgozom, és azért jöttem ide, mert valaki bejelentette, hogy maga megrongálta az egyik sírt, Mr. Robson. Látom azonban, hogy nem akar kárt okozni. Ha utána feltakarít, természetesen elültetheti a rózsabokrot.

– Ne aggódjon, Miss Flippence! Nemcsak feltakarítani fogok, hanem rendszeresen gondozom is majd ezt a növényt, hogy csodaszép legyen az én Gracie-m sírján.

Lucy sugárzóan elmosolyodott.

– Örülök, hogy megismerhettem, Mr. Robson. És akkor most meglátogatom édesanyámat.

– Ég áldja, kedvesem! – szólt a férfi a lány után.

– Köszönöm, magát is!

Miközben továbbindult, Lucy arra gondolt, hogy Ian Robson egészen biztosan valóságos herceg volt az ő Gracie-je szemében. Ilyen odaadás csakis igaz és örök szerelemből születik. Ritka tünemény ez, de a lány megnyugtatónak találta, hogy egyáltalán létezik. Lehet, hogy egyszer majd neki is része lesz benne?

Az édesanyja sírja előtt megállt, és tünődve nézegette a kőbe vésett feliratot: *Veronica Anne Flippence*,

gyermekai, Elizabeth és Lucy szeretett édesanyja. Azt szándékosan nem vésette rá a kőre, hogy George Flippence szeretett felesége, mert az kapitális hazugság lett volna. Közvetlenül azután, hogy az édesanyjánál diagnosztizálták a rákot, az apjuk eltűnt a közös házukból. Nagy segítség persze akkor sem lett volna, ha marad. Valahányszor csak hazajött annak idején a Mount Isa-i bányából, leitta magát és bántalmazta a családját.

Így aztán Lucy és a nővére egyedül ápolták a mamájukat egészen a haláláig, és ez jobb is volt így. Az apjuk szemét alak volt, annak is a rosszabb fajtájából. Ellie ráadásul kiderítette róla, hogy hosszú ideig kettős életét élt, és Mount Isában volt egy másik nője. Amikor örökre eltűnt az életükből, Lucy határtalanul megkönnyebbült. Gyűlölte az apját, mert nem adta meg az anyjuknak azt a szeretetet, amelyet pedig ő megérdemelt volna.

– Ma van Ellie születésnapja – mondta most hangosan. – Ezt persze te biztosan tudod, mama. Új göncöket ajándékoztam neki. Az utóbbi hónapokban ijesztően búskomor volt, folyton csak dolgozott, és szeretném őt kiszabadítani ebből a mókuserékből. Te mindig azt mondtad nekünk, hogy vigyázzunk egymásra, és Ellie szörnyen komolyan veszi a munkáját. Segít nekem, amiben csak tud, mert a diszlexiámról senki más nem tud, és én nem is szeretném, ha bárki tudomást szerezne róla. Én pedig igyekszem támogatni őt abban, hogy megtalálja az igazit. Ahhoz azonban, hogy a férfiak észrevegyék, kicsit többet kellene megmutatnia magából. Több esélyt kellene adnia a szerelemnek, hogy rátaláljon. Egyetértesz?

Lucy elmosolyodott, amikor eszébe jutott, mit mesélt neki ma reggel telefonon a nővére. Valóban úgy tűnt, mintha Ellie végre másként akarna élni. Az új ruhái mellett a hajszínét is megváltoztatta, és másik frizurát csináltatott magának. Ez aztán a radikális változás! És ez nagyon jól van így, mert a férfiak a vidám nőket kedvelik. Azokat, akik belevetik magukat az élet sűrűjébe.

– Ha értesz a csodatételhez, mama, küldj Ellie-nek és nekem egy-egy mesebeli herceget! Oké? Az egészen biztosan olyan születésnap lenne, amelyet soha nem felejtünk el. – Lucy nagyot sóhajtott, és fejcsóválással nyugtázta saját képtelen kérését. – Addig is be kell gyűjtenem néhány angyal letört fejét, mielőtt még nagyobb kár esik bennük. Szia, hamarosan eljövök hozzád újra – dűnnyögte még.

Az emlékkertben elszörnyedve látta, hogy jóval több angyal sérült meg, mint ahogy eddig hitte. A fejek ráadásul örült nehezek voltak. Az egyterűvel egészen a bejáratig tolatott, de még így is egy teljes órájába telt, míg az összes megrongálódott szobrot bepakolta. Most már csak a kőfaragóhoz kell elvinnie a fejeket.

Az azonban várhat délig. Ha nem indul most azonnal Ellie irodájához, még lekési a nővére ebédidejét.

Üggyel-bajjal végül pár perccel tizenkettő előtt sikerült odaérnie az irodaházhoz. Kifulladásig kopogott be a testvére szobájába, aztán bedugta a fejét az ajtón. Nővére, az ő teljesen átalakult és megszépült nővére az íróasztala mögött ült.

– Ráérsz most? – kérdezte tőle Lucy mosolyogva, de a választ már meg sem hallgatta. – Ó, tetszik a hajad, Ellie! Irtó szexi – lelkendezett, aztán odament a testvére íróasztalához, és felült a szélére. – Úgy festesz, mint aki éppen most kelt ki az ágyból, amelyben kellemes órákat töltött valakivel. Csodásan áll neked ez a frizura! És tökéletesen illik a tőlem kapott ruhákhoz. – Lucy konyakmeggyes színű szeme csak úgy ragyogott. – Már csak azt szeretném hallani tőled, hogy ugyanilyen csodásan is érzed magad.

Ellie elmosolyodott.

– Örülök, hogy egészen megváltozott a külsőd. Komolyan. És veled mi újság? Hogy telt a hétvégéd? – kérdezte.

Jellemző, hogy azonnal eltereli magáról a szót, gondolta Lucy.

– Nos, elment – felelte, és színpadiasan égnék emelte a kezét. – De a ma délelőttöm borzalmas volt.

A Port Douglasban töltött és kiábrándítóra sikeredett hétvégéjéről nem akart mesélni, ezért inkább a mai nap furcsa eseményeiről számolt be. Ellie-t szemlátomást lebilincselte a történet, ám a tekintetét egyszer csak testvére bal válla fölött az ajtóra szegezte.

– Angyalfejek? – kérdezte egy mély férfihang ámulva.

Lucy testén borzongás futott végig. Sejtelve sem volt, van-e olyan hang, amelynek már a csengésébe is bele lehet szeretni, most mindenesetre már nem tartotta elképzelhetetlennek. Kíváncsian az ajtó felé fordult, és a küszöbön nem más állt, mint álmai tökéletes, lélegzetelállító hercege.

Michael Finnt cserbenhagyta a józan esze, amint meglátta a nőiességnek és az érzékiségnek ezt a lehenгерlő elegyét. Elsőként hosszú, formás lába tűnt fel neki, amelyből jókora részt megcsodálhatott az elegáns szandál és a szűk miniszoknya között. A hímzett, fehér blúz tökéletes formájú, csupasz vállat hagyott szabadon. A feltűzött szőke hajból hosszú tincsek szabadultak ki, és bronzbarna bőrre hullottak alá lazán.

A csinos, fiatal nő arcát Michael csak profilból látta, de a gödröcskék így is azonnal elbűvölték rajta. Az ismeretlen szépség hevesen gesztikulálva mesélt egy történetet, amely ugyanolyan lenyűgöző volt, mint ő maga.

Angyalfejek? A férfi úgy mondta ki ezt a szót, hogy bárki megértette volna, mire vonatkozhat. Az a heves és teljességgel váratlan hatás, amelyet ez a fiatal nő gyakorolt rá, egészen elképesztette. Általában alapos vizsgálatnak vetette alá a környezetében feltűnő nőket, mielőtt közelebbi kapcsolatot kezdeményezett volna velük. Ez a látogató azonban, aki ott ül Elizabeth íróasztalának a szélén, minden fenntartását elfeledtette vele. Lelke mélyén máris arra vágyott, hogy megismerhesse az idegent.

A vendég feléje fordult, és elkerekedett a szeme. Hatalmas, barna szeme volt, benne apró, aranyszínű pöttyökkel. Világos árnyalatú rúzs emelte ki telt, érzéki ajkát, amely kinyílt, hogy azt lehelje: *Hűha!*

Michael ugyanezt mondta volna, ha meg tudott volna szólalni. Olyan érzése volt, hogy testét lángnyelvek nyaldossák, miközben az ismeretlen szépség tekintete tetőtől talpig bejárta. Leplezetlen érdeklődését hallatlanul izgatónak találta. Férfiassága azonnal teljes erővel életre kelt. Ez eddig soha nem történt meg vele, amikor először találkozott egy nővel, még hormonok által űzött kamaszként sem.

A maga harmincöt évével ez teljességgel új tapasztalat volt a számára, amelyet ráadásul felettébb nyugtalanítónak is talált. Elvégre azzal szokott hízelegni magának, hogy mindig, minden körülmények között képes uralkodni az érzékein.

– Maga lenne Ellie főnöke? – kérdezte a látogató.

Fejét oldalra billentette, és olyan kíváncsian nézett Michaelra, mintha azon töprengene, mi alakulhat ki kettejük között.

Ellie? El kellett telnie egy pillanatnak, mire Michael megértette, hogy a szőke csoda Elizabethről beszélt.

– Igen, igen, az lennék – felelte végül. – De mi itt mind tegeződünk. Ez is része a cégünk politikájának. Úgyhogy kérlek, szólíts Michaelnak. Te pedig...

– Lucy Flippence vagyok, Ellie húga. És a temetőigazgatóságon dolgozom, ezért van gyakran dolgom angyalokkal.

– Értem. – A férfi megszorította a vendég feléje nyújtott kezét, és kicsit lassabban engedte el, mint illetet volna. – Őszintén örülök, hogy megismerhetlek. Ó, és ez itt a testvérem, Harry.

Michael egy férfira mutatott, aki épp kilépett mögötte a szomszédos irodából. Titokban abban reménykedett, hogy Harry nem gyakorol majd ugyanolyan hatást Lucyra, mint ő, mert nem akart az öccsével versengeni. Ez a nő pedig kétségtelenül vonzza a férfiakat.

Michael elégedetten nyugtázta magában, hogy a látogató csak kurtán odaintett Harrynek, aztán nem méltatta további figyelemre. Helyette őt ajándékozta meg egy sugárzó mosollyal.

– Meg szeretném hívni Ellie-t ebédelni, hogy megünnepeljük a születésnapját – mesélte.

– Ez mókás! Én ugyanezt terveztem. Ebédet a *Mariners Barban*. Egy órákor.

– Örület! A *Marinersben*? Ez aztán a nagyvonalú ajándék!

– Miért nem tartasz velünk? Sokkal szebb a születésnapi ebéd, ha többen ülnek az asztalnál.

– Akkor én is csatlakozom – szólott közbe Harry.

– Csak két személyre foglaltam asztalt – mondta Ellie, és szokatlanul éles hangja zaklatottságról árulkodott.

– Semmi gond. Engem jól ismernek ott, és majd elintézem, hogy négy helyet kapjunk. – Michael rámosolygott Lucyra. – Örülnénk, ha ti is velünk jönnétek.

– Négyesben sokkal szórakoztatóbb lesz – felelte a lány. – Igaz, Ellie? – kérdezte.

– Igen, persze – mondta a nővére. – Ha te is ott leszel az asztalnál, végképp nem kell félnünk attól, hogy kínos csönd áll be – tette hozzá csipkelődve.

Lucy nem sértődött meg, csak elnevette magát.

– Akkor meg is egyeztünk. Köszönöm a meghívást, Michael. És klassz, hogy te is velünk jössz, Harry.

A dolgok alakulása elégedettséggel töltötte el Michaelt. Harry majd szórakoztatja az ünnepeltet, ő pedig közben próbát tesz az elragadó Lucynál. Fel sem merült benne, hogy ne lenne jó ötlet tőle, hogy éppen a személyi asszisztense hűgát akarja ágyba vinni. Már csak arra tudott gondolni, hogy becserkésze Lucyt.